

какво да прави, подчинилъ се на сждбата си и се престорилъ на мъртавъ — не мръдналъ. Мечката била доста изтощена, нахапала го по главата и шията и следъ малко се отдръпнала. Минали нѣколко ужасни мжчителни минути. Селянинътъ не мърдалъ, но най-после разбралъ, че мечката я нѣма, станалъ и съ голѣма мжка се добралъ до гр. Неврокопъ, кждето прекаралъ дълго време въ болницата на лѣчение. Случката е колкото чудна, толкова и интересна. Предполага се, че тази мечка не е била „стрѣвница“ и най-вѣроятното, била е къмъ края на своя зименъ сънь, отвикнала отъ ядене, пощадила нещастния селянинъ, който като по чудо се спасилъ.

Зимния сънь на мечките продължава споредъ зимата. Но обикновенно мине ли м. февруарий тѣ се пробуждатъ.

Въ леговището си мечката, освенъ че прекарва зимата, но тукъ тя ражда и малките си, които сж обикновенно две, рѣдко едно или по-вече отъ две.

Малките мечета

се раждатъ презъ януарий, февруарий или най-късно въ началото на мартъ (Въ зоологическиятъ градини малките се раждатъ презъ мартъ и априлъ).

Въ бърлогата (леговището) е добре на малките мечета. Защитени сж отъ силните студове, майката ги храни обилно съ млѣко. Но затова пъкъ майката —мечка ослабва извънредно много. Щомъ се вдигнатъ снѣговетъ мечката излиза изъ леговището и извежда и малките си. Майката мечка е силно изтощена, но тя е добра майка. Първата ѝ грижа е за децата, да имъ намѣри храна — прѣсна тревица, млади клончета, пжпки и др. Затова роватъ изъ храстите, обръщатъ камъните — дирятъ храна. Ако въ този моментъ нѣкой ги нападне, мечката геройски брани малките си, а при нужда жертвува се за тѣхъ.

Ето какво ми разказа единъ старъ ловець:

— „Бѣхме на ловъ за мечки. Планината бѣше смъкнала бѣлата си премѣна — края е на м. мартъ.